

BLOKNOT

Terzi ve Söküğü

YAĞMUR ATSIZ /Köln

Türk Kamuoyu uzunca süredir dalgalı denizde bir dümensiz tekne misâli yalpalıyor. Ana gündem maddelerimizin hangileri olduğu pek belli değil. Bu duruma bütün geri kalmış ülkelerde sıkça rastlanır ama eğer o geri kalmış ülke, yetenekleri tartışmalı yönetici ve yönlendirici kadrolarına (politikacılar, sosyal bilimciler, yazar ve düşünürler vs.) rağmen sırf “özgül ağırlığı”ndan ötürü son derece önemli bir mevkiyde bulunuyorsa o zaman rotasızlık ölümcül sonuçlara yol açabilir. Türkiye, her şey bir yana, sâdece bu “özgül ağırlığı” netîcesi alabildiğine önemli ülkelere, hattâ muhtemelen birincisi... Bundan yaklaşık 970 yıl önce devletimiz olan Türkiye'nin kurucuları Çağrı Bey'le Tuğrul Bey bizleri öyle bir coğrafyaya getirip yerleştirmişler ki biz bize rağmen bile vazgeçilmez bir pozisyona girmişiz. Balkanlar-Karadeniz-Akdeniz-Adalar Denizi-Kafkasya-Önasya ve Kuzey Afrika'nın birbirine “merhabâ” dediği noktada yer alan bir ülke... Türkiye...

Sözü şuraya getirmek istiyorum:

Şâyet böyle bir ülkede, kitlelere yön veren ve bâzı yazarların “altın beyinler” veyâ “pırlanta beyinler” adını verdiği zümreler iyi işliyorsalr, işgâl ettikleri yerlerin hakkını veriyorlarsa, o ülke yalnızca kendi rahat etmekle kalmaz çevresine istikrar da neşreder.

Yok eğer öncü zümreler kalıplarının hakkını veremiyorlarsa ne o ülkenin halkı belâdan kurtulur ne çevresindeki ülkeler.

Başka bir ifâdeyle o hem kendi bedbaht olur hem de -cüssesine göre- yakın ve daha uzak çevresini bedbaht eder.

Şu satırları kaleme aldığım 28 Şubat günü, Ölümsüz Michel de Montaigne'nin 474. doğum yıldönümü (doğ.: 1533)...Haydi ondan bir cümleyle rûhunu şâd edelim:

“Je n'enseigne pas, je raconte.” (Ders vermiyorum, anlatıyorum.)

Ben de bunları anlatıyor ve demek istiyorum ki Türkiye bugün ne kendi içinde huzur ve istikrar sâhibi bir ülke ne de dolayısıyla çevresine huzur ve istikrar neşreden bir tür kaynak!

Böyle devletler, özgül ağırlıkları ne olursa olsun ergeç başka devletlerin etki alanı içine girerek bir tür oyuncak hâline girebilirler.

Türkiye bağlamında bunun en yeni ve en bâriz örneklerinden biri Irak'da “yardımcı baş aktör” rolünden “figüran” rolüne düşmemizdir ki bunun suçunu başkalarında aramak gülünç olmakla eşanlamlıdır.

Zâten hâdise öylesine acıklıdır ki buna gülebilecek bir Türk de zannımca bulunamaz.

Yâni özgül ağırlık iyidir ama kendiniz kullanırsanız. Eğer sizin özgül ağırlığınızı başkaları kullanırsa acınacak duruma düşersiniz.

Bir faydası dokunacağından emin değilim ama 2007 Senesi'ni hebâ etmek üzere yine “hüner”(!) göstermeğe başladığımız şu haftalarda dikkati çekmek istedim.

Türkiye'nin cumhurbaşkanlığı ve parlamento seçimlerine böylesine şiddetle kenetlenerek geri kalan ve kalacak da olan aslî -evet, ASLÎ- problemlerini aynı şiddetle ihmâl etmesi hayra alâmet değildir!

Büyük devlet olma iddiasındaki bir Türkiye, şâyet ciklet çiğnerken yürüyemeyen, yâhut yürürken aynı zamanda ciklet çiğneyemeyen o mâhut Amerikan cumhurbaşkanı durumuna düşerse zâten durumu ümitsizdir.

Üstelik unutulmamalı ki o cumhurbaşkanı bir “fıkra kahramânı”dır.

Türkiye'nin aslî meseleleri bugün Brüksel, Washington ve bunlara bağlı olarak “Avrasya” bağlantılıdır.

TBMM'nin kompozisyonu ve Çankaya'nın müteâkıyb kirâcısı önemsiz değildir elbet ama ondan önemli meseleler olduğu unutulursa o ilk ikisi artık gündem maddesi olmakdan bile çıkar. Zîrâ varlıklarıyla yoklukları müsâvî hâle gelir.

Bu arada mensûbu bulunduğum basın zümresinin de pek parlak bir sınav veremediğini belirtmeden edemeyeceğim.

Denilebilir ki zâten ne vakit parlak sınav vermişdi ki!!!

Doğrudur ama çıkmadık candan ümid vardır fehvâsınca konuşuyorum.

Ne yazık ki hâlâ bizler de “aslî” görevimiz olan alanları bir yana bırakarak “toplum mühendisliği” mastürbasyonuna devamda musırrız, sâbitiz.

Son 50 senedir generallerimizin anayasa profesörlüğüne hevesi yüzünden çekmediğimiz kalmadı. Nihâyet, şükürler olsun ki, o hastalığı atlattık.

O da aslında kendi bünyemizin sağlamlığından değil bâzı “ecnebî hekimler”in hâricden müdâhalesi mârifetiyle!!!

Mâlûm ya, özgül ağırlığımız “özgül ağırlığımız” hastalıklarımızla bile baş başa kalmamıza elvermiyordu. Benim endîšem, “basın hummamız”ın da yakın bir gelecekte Brüksel’den gelecek “hekimler” mârifetiyle tedâvî edilecek olması...

150 yıllık kaderimiz. Âleme akıl dağıtmaktan kendimize bir şey kalmıyor.

Lafı daha fazla uzatmasam iyi olur...Daha yapılacak epeyi işim var... Hükûmetde değişikliğe gideceğim. Kerkük Problemi’ni halledeceğim. Akşam yemeğinden önce Berlin ve Paris’le bâzı pürüzlerin giderilmesi fenâ olmaz.

Ha, bir de Patronun şu ihâle işi var. Demin sekreterim Muallâ yine hatırlatdı...

*